

Topdagen voor onze natuur: aan de slag in het reservaat op 17/11

“Je krijgt het weer dat je verdient”, hoorde ik Carmen zeggen tijdens een eerste gesmaakte soeppauze aan de poorten van het reservaat. We konden alleen maar instemmen, dit al voor het twintigste jaar op rij! Als we nattigheid voelden was het wegens de uitvallende mist, maar niemand van de zowat 50 deelnemers die er zich aan stoorde. Daarna weer uitzwermen over het reservaat en langs de knotwilgenrijen. Echt bergen werk is er verzet. Dat merk je alleen al aan het wijde uitzicht vanaf de kijkwand. Ook is een grote, nu nog bereikbare rietzone gemaaid. Deze winter mag het waterpeil hier ruim een halve meter stijgen.

Over de middag kon Rita weer iedereen verleiden met haar veggie- kookkunsten: de reuzenpot werd tot op de bodem leeggeschept. Hetzelfde lot ondergingen Vera's cake en koffie.

Dé attractie was voor de namiddag met Haflinger Mina die een partijtje bomensleuren kon beginnen. Dank weer aan Luc en Michiel voor de begeleiding. Onverstoorbaar werkte ze door, schijnbaar niet gestoord door de kettingzagen en de werk-drukte vlak in haar buurt. Alsof ze die al jaren gewoon is.

Aan de andere zijde van het reservaat is de ijsvo-gelwand opnieuw afgegraven, zijn dichtgegroeide grazige delen opnieuw opengemaaid en nieuwe hakhoutstobben gekapt. De oude en pas gestarte takkenwallen werden massaal aangevuld.

We kunnen alleen maar het enthousiasme toe-juichen van jong en oud die zich letterlijk uit de naad gewerkt hebben. Dank!

We tappen uit een ander vaatje in de Kleiputten

Bij het einde van de zomer zijn we volop bezoek gewoon in het reservaat. Gidsbeurten, schoolbezoeken en doortrekkende vogelsoorten komen en gaan, voor er enige schijnbare rust komt eind oktober. Nog niet voor de massaal opduikende zwammensoorten, die dit jaar wel erg overvloedig waren. Dat laatste zal zeker niet aan het gedeeltelijk leegpompen begin september van de centraal gelegen klein vijver te wijten zijn. Die ingreep was noodzakelijk om graafwerken voor de nieuwe pompkoker te kunnen laten doorgaan. Helaas zijn hierbij tientallen half ingegraven zwanenmossels droog komen te liggen, die we niet tijdig hebben weten te redden.

Een aanzienlijk deel van de met vlier en wilgen begroeide helling vlakbij het oude pomphuisje moest grotendeels boomvrij gemaakt worden, en alles ook nog de steile helling op... Een ideale oefening voor Mina, het Haflingerpaard dat ook op de Dag van de Natuur zou ingezet worden. Met de stuurmanskunst van menner Luc en zoon Michiel, die ervoor moesten waken dat de krachtpatser feilloos de sleep tussen rechtopstaande bomen kon sleuren, leek het bijna kinderspel. Ik was danig onder de indruk van zowel menner als paard. Waar hebben we dat nog gehoord: ze verstaan elkaar met een juu-djuk? Ook de schijnbaar moeiteloze inspanning waarmee het paard de boomstammen in beweging zet én de steile helling opsleept is bepaald overtuigend.

Het kan best dat dit hier voor het laatst gebeurde meer dan zeventig jaar geleden, toen met klei gevulde wagonnetjes langs een hellend smalspoor naar de steenbakkerij moesten gevoerd worden. Een kleine puffende locomotief, die hiervoor later ingezet werd, hebben we in de zeventiger jaren nog zelf aan het werk gezien.

De kleine steiger stond helemaal droog toen de graafwerken voor de pompkoker konden starten. Geen sinecure was het om in de buurt van de onstabiele loodrechte kleiwand de betonwape-

ning en bekisting aan te brengen. Hierop moest nog een lang horizontaal kanaal aansluiten voor de aanvoer van het water. Nadien werd het grootste deel van de betonconstructie opnieuw bedolven onder een aarden helling. Bovenop kregen we een platform met uitzicht. Net voor de natuurwerkdag werd de pomp in de koker neergelaten en de schakelkast aangesloten.

De nieuwe installatie laat ons voor het eerst toe het waterpeil in het reservaat zeer nauwkeurig in te stellen met een verschillend zomer- en winterniveau dat tot 30 cm mag oplopen. Het nazicht kan ook op een veiliger manier gebeuren. Hiervoor moest telkens een duikersploeg neerdalen om die inspectie te komen doen, waarbij het vlot met pomp al eens omkantelde. Deze laatste werden het water uit en de helling opgesleept, goed voor demontage. De aanblik op de vijver was hiermee dadelijk een stuk aantrekkelijker. De buien in oktober lieten het waterpeil al weer flink stijgen, gelukkig net niet teveel om de laatste fase van de werken echt te hinderen.

In die periode kregen we voor het eerst een grote gele kwik op bezoek, die op een drooggevallen kleirand zijn kostje bijeenzocht. Wat verderop zocht een overvliegende houtsnip dekking tussen de bomen. Aalscholvers, soms wel 30, en evenveel wintertalingen bleven ook tijdens de werkzaamheden de andere plassen opzoeken. Een geruststelling, maar de winterrust kan pas nu helemaal terugkomen.

Je kan al raden dat we zeer benieuwd zijn naar de komst van nieuw (water)leven dat nu kans krijgt in de veel grotere zone met ondiep water. Je hoort er nog van!

De conservators Piet en Dirk